

KUKÁTKO 2

XXXIII. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2014

„Jedna Karkulka? Není to málo?“

■ **Netradiční zpracování Červené Karkulky Podividla ažažAš, obsahující čištění obličeje slinami, extrakci střev z vlka a obdobné lahůdky, se u poroty moc vřelého přijetí nedočkalo. Nejen o střevěch jsem si ale povídal s autorem a režisérem inscenace Petrem Vojkůvkou.**

Avizovali jste, že autorský text jste napsali, jelikož je podle vás nedostatek dobrých dramatických textů pro děti. Chtěl jste tedy původně udělat novou dětskou hru, která se ale pak zvrhla v parodii na Karkulku?

Byl jsem časově v úzkých kvůli požadavkům města. Máme stromy z Perníkové chaloupky, Vlka z Prasátek... Jednou večer jsem ulehal a na otázku: „Kdo chodí ještě do lesa?“ mě napadla odpověď: „Karkulka“. Ráno jsem se probudil a vzpomněl jsem si na Cimrmana, jak ve filmu „Ležící, spící“ říká Čechovovi: „Antone Pavloviči, co to píšete? Dvě sestry? Není to málo?“ Tak jsem si řekl: „Jedna Karkulka? Není to málo?“ Chtěl jsem, aby byly čtyři a zachovat příběh. Musel jsem vymyslet, jaké budou a neměl jsem na to ani celý den. Najednou to nějak prostě vyplynulo. Když se pak hra hrála, myslel jsem si: „Ježiš, ti improvizují, ti jsou úžasní...“ Posléze jsem se kouknul do textu a zjistil jsem, že jsem vtipný já (smích).

Jestliže je dobrých textů pro mladé diváky málo, uvažoval jste nad tím, že byste napsal i novou pohádku a ne parodii nebo variaci na známé téma?

Potřebuji nějaké podněty a jak žiji rychle a čtu autorské texty, tak jsem žádný podnět k tomu, abych něco takového udělal, nedostal. Rok před tím jsem si vylepšil Prasátka, což je ale variace na hodně známé téma... Nic zkrátka nepřišlo.

Hra má dvě verze – vzdušnou a salonní. V čem se liší?

Vzdušná byla premiéra/derniéra pro přírodní amfiteátr. Bylo to letem světem na čtyři zkoušky. Měli jsme na to dva týdny s tím, že inscenaci nějak stlučeme dohromady. Tudíž ani text neměl být složitý. Na zkouškách nikdy nebyli všichni. Nějak to vyšlo a chtěl jsem to skončit. Pak se ale ozvali z Chebu, že by chtěli pohádku. Byl jsem tedy nucen to předělat. Udělat například světlo a tmu, jelikož v amfiteátru během letního odpoledne žádné světelné změny být nemohly. Přibyla tedy hlavně svět-

la a zvuk, jež předtím nebyly, a dopilovávali jsme ještě některé situace.

V inscenaci je hodně černého humoru. Vlčkovci se například na jevišti vydávají střeva. Máte nějakou hranici, která je v tomto ohledu pro děti ještě snesitelná?

Ví se, že děti dokážou být až brutální a že snesou leccos. Když hodím oko na televizi a na to, co v ní dnes všechno plave, myslím si, že vydrží hodně.

Se střevy se to má tak: Jednou jsme vyklízeli lyžařskou boudu. Na trávě byl odpad a já říkám: „Hele, střeval!“ Když jsem to přinesl, ženské mi povídaly: „To je odporný! To ne! To děti nevezmou!“ Říkal jsem, že vezmou. Bylo mi jasné, že to není nic moc brutálního. Ani to

není krvavé. Obešel jsem tím i holky, jež nechtěly dělat pohádku, kde někdo zemře nebo kde je nějaké násilí a tady jsem bez jejich protestu zahubil Vlka s naprostou elegancí a vůbec jim to nevadilo (smích).

Jirka Štraub

Andersen v likvidaci

■ Sněhovou královnu zveřejnil Hans Christian Andersen tři dny před Štědrým dnem roku 1844, tedy přesně před 170 lety. Od té doby jeho magický příběh o cestě z dětství k dospívání, o hořkém hledání a úlevně sladkém objevení žebříčku životních hodnot obletěl celý svět. A ukázal mu, stejně jako ostatní Andersenovy příběhy, že pohádka nemusí být vždycky konejšivá...a inspiroval bezpočet divadelních, filmových i televizních tvůrců k tvorbě více či méně osobitých adaptací.

Čelákovický divadelní soubor Tyl přivezl na letošní Popelku inscenaci, vycházející z adaptace Bedřicha Svatoně. Ta se vyznačuje značným zjednodušením původní pohádky a tenduje k idyličnosti. Čelákovičtí adresují svou inscenaci dětem od čtyř let. Proto jejich volbě rozumím. Chápu je, ale přesto si kladu otázku po smyslu této variace na Andersena...

Motiv ďáblova zrcadla, které se rozletělo na tisíce kousků a ovládlo svým zlem každého, koho svou střeptinou zasáhlo do oka, v adaptaci chybí. Káj není očarován zrcadlem, rozhoduje se pro cestu ke Sněhové královně z vlastní vůle, aby všem dokázal, že se jí nebojí. Dramatickou funkci zrcadla má ve hře nahradit připsaná po-

stava Pana rady – podnikavého ledaře, který díky službám pro Sněhovou královnu získává monopol na obchodování s mraženým zbožím. To všichni se ovšem dozvíme pouze letmo ze slovního sdělení, které není ani v nejmenším podpořeno dramatickým jednáním pomocí jevištních prostředků. Přestože cesta Gerdy za osvobozením Káje z moci Sněhové královny je v inscenaci o několik epizod kratší než v původní pohádce, je ve výsledku méně přehledná. Jednání jednotlivých dramatických postav není dostatečně zmotivované, není zdůvodněné. Z inscenace není dostatečně zřejmé, proč se mocný Pan rada nepostaví Gerdě v její cestě za Kájem osobně. Je sice téměř všemoc-

ný, ovládá ducha krále, je odolný proti zvlí kruté loupežnické bandy, a přesto pouze využívá ostatních postav k tomu, aby se Gerdě stavěly do cesty, sám se s ní neutká – neznámo proč. Podobně neopodstatněného jednání je inscenace plná. Bezpředmětnost vrcholí v závěrečném povstání všech postav, hodných i zlých, proti Sněhové královně. Tím více, že k němu dochází až poté, co je Káj vysvobozen Gerdinou láskou.

Problematické je rovněž angažmá dětských herců v hlavních rolích. A to i přes to, že představitel Káje podává asi nejlepší herecký výkon inscenace. (Jeho realistické herectví je bohužel ze zcela jiného těsta, než velmi výrazná herecká charakterizace v projevu jeho dospělých kolegů.) Jestliže Gerdu hraje přibližně šestiletá dívka a Káje o cca pět let starší hoch, nemůže být o metafoře těžkostí dospívání ani zmínky. Andersen počítá s dětmi, které se pohybují nad propastí mezi dětstvím a dospělostí. Předpo-

kládá, že Kájova cesta ke Sněhové královně a zpět je poutí iniciační. Autentické výkony dětských herců ve výše uvedeném věku nemohou takové téma vědomě pojednat. Nejde to. Téma původní předlohy musí být tudíž nahrazeno tématem novým. Tuším je v jakési sounáležitosti všech dětských postav hry. V tom, jak si vzájemně pomáhají. Tohle nové téma je v inscenaci ovšem pouze naznačeno. Není v ní důsledně budováno. Ztrácí se v přemíře útržkovitých groteskně laděných hereckých exhibicí.

Luděk Horký

Zlatohlava aneb Sexy Zlatovláska

■ Jako druhý v pořadí se na letošní rakovnické Popelce představil divákům mladý kolektiv DS ŠTĚK Střediska volného času Opava se svébytnou inscenací Zlatohlava. Základním kamenem tohoto jevištního díla je všem dětem známá pohádka Zlatovláska, jejíž příběh soubor prakticky bez zásadnějších zásahů kauzálně vypravuje.

Zmíněná svébytnost spočívá především v tom, jakým způsobem je tato pohádka jevištně realizována. Není pochyb o tom, že základním cílem opavských je pobavit své vrstevníky a pokud možno nejen je. Samotný pohádkový příběh slouží pouze jako materiál ke hře, ke „hraní si“, k rozehrávání komediálních situací, ve kterých má prioritu humor, ironie, hyperbola. Tomu také odpovídá (vedle režijně-scénografického řešení) zvolená struktura textové předlohy, jež je tvořena těmi nejjednoduššími verši, které jednoznačně odkazují k současnosti (geometrická chyba, zkus ji vygooglovat atd.) a jež mají podtrhnout komediální nadsázku. Je pravda, že se tak na mnoha místech

děje (např. „zde, na tomto místě pustým, staneme se lesem hustým“), je ovšem také pravda, že na mnoha jiných místech verš působí spíše samoučelně a sám o sobě nenese příliš velkou divadelní (ani literární) kvalitu (např. „máme čas jen do půlnoci, s čím ti můžeme pomoci?“ nebo „tak to sorry, couvačka, čeká mě ještě makačka“ apod.). Tato kvalitativní rozkolísanost textu se pak stejným způsobem odráží i v jeho scénické podobě. Není totiž režijně zcela rozhodnuto, zda scénickým klíčem (a tím pádem i úhlem pohledu) je parafráze, parodie, volná revue „na motivy“ či recese. Jasně formulované žánrově-stylové řešení by totiž vymezilo přesné mantinely pro výběr výrazových pro-

středků (nejen hereckých, ale i scénografických) a zároveň by se stalo jeho přirozeným „filtrem“. Nemohlo by se poté stát, že vedle výborných scénických nápadů (les, mravenčí, plamínky, pavouk a hlavně koupací čepice jako znak barvy vlasů princezen) vidíme nápadů žánrově zcela odlišné, odkazující spíše do oblasti kabaretu, satiry či recese (sardinky, rybáři, kteří vyslovují pouze značky japonských aut, Mořská panna s naddimenzovanými prsy, které jsou pouhým cílem sdělení a nikoliv prostředkem k rozehrání nastolené situace, smrt Jiříka a Krále, atd.). Je možné samozřejmě přistoupit na skutečnost, že tvůrcům šlo zejména o jakési revuální pásmo, kde vtíp střídá vtíp další, pak však je nutné jedním dechem říci, že v takovém případě je k působivému celku nutné, aby opravdu nápad střídal nápad ještě lepší, což se v případě opavských ne vždy dělo.

Samostatnou kapitolou je pak hudební složka, která vychází z tzv. středního proudu let dávno i nedávno minulých. A opět: tam, kde je použita v nadsázce a umocňuje dění na scéně (repová sekvence v lese) vynívá skvěle, tam kde pouze ilustruje (rádoby vážný milostný duet Jiříka a Zlatohlavy) vynívá naopak rozpačitě.

Přes všechny řečené výhrady jsme viděli inscenaci nabitou energií, inscenaci, která nás více potěšila než zarmoutila. DS Štěk z Opavy je evidentně souborem talentovaným a tvořivým. A to myslím zcela upřímně. Podtitul této reflexe „Sexy Zlatovláska“ jsem si vypůjčil z ohlasů jedné z dětských skupin, která toto označení směřovala k postavě Jiříka (mimochodem herecky přesný Štěpán Fajkus). Stačil by ještě krok a mohli bychom mluvit o celé inscenaci jako o „Sexy Zlatohlavě“.

Milan Schejbal

Pohybujeme se na hraně

■ Divadelní soubor Štěk, fungující pod Střediskem volného času z Opavy nám ve středu přivezl známou pohádku v poněkud neznámém kabátě. Jak se proštěkávali až k Zlatohlavě líčí vedoucí souboru Daniel Kollmann.

Váš soubor je starý 12 let. Byl jste u jeho vzniku?

Když jsem pracoval jako pedagog ve školním klubu základní školy, kde soubor vznikl vlastně náhodou. Dali jsme dohromady pohádku a ta se líbila, ale vůbec mě nenapadlo, že se ten soubor dočká dvanácti

let. Vystudováno nemám nic, jsem samouk a vše kolem divadla a dramatiky se učím za pochodu.

Došlo k výrazným změnám od premiéry?

Přišli jsme o dvojitý fór ohledně Zlatohlavy, protože původ-

ně ji měla hrát dívka, která je černoška, to diváky vždycky úplně zarazilo do sedadel, ale protože má zájmů hodně, přestala s námi hrát.

Dětský seminář reflektoval i nespokojené dospělé v publiku. Máte i vyloženě negativní ohlasy?

Když už, tak od starších dospělých, kteří nechápou moderní významy, které běžně používají náctiletí, nebo třeba ten kostým jim přijde přes čáru. Mladí rodiče bývají v pohodě, ale to se liší člověk od člověka, záleží na vkusu. Pohybujeme se hodně na hraně a ukořívovat to a nenechat spadnout, kam nemá, je dřina. Někdy se děcka nechají strhnout atmosférou, když s nimi divák jde a mají chuť zaimprovizovat a někdy to ujede, když člověk neodhadne míru. Vybrat si jako žánr komedii je asi nejtěžší.

Zažili jste nějaký průšvih na scéně?

Dneska ty plně lahve. Ten kdo

je plnil si neuvědomil, že voda musí na konci pohádky zmizet, takže se lily kilogramy vody, záměr to nebyl. Ale možná to tak necháme.

Už máte nějaké plány do budoucna?

Ano, rozhodli jsme se zlikvidovat další pohádku: Sůl nad zlato. Máme tak čtrnáct, patnáct členů a každý by si rád zahrál, takže hledáme něco pro víc lidí. Porota řekla, že se do toho máme pustit víc, tak uděláme pořádnou parodii. Akorát přemýšlím o tom, co říkála porota – jestli je nutné vždycky mít určen pevný žánr, ale protože tenhle humor děláme pořád, tak se s těmito názory setkáváme stále. Z kostýmu mořské panny jsem měl trochu strach, čekal jsem, že dostaneme vynadáno, ale překvapili mě. Jsem rád, že jsem tenhle pohovor přežil, u dětí jsme dopadli dobře, což je asi nejpodstatnější, dětský hlas pro nás má sílu a váhu.

Rachel Duchková

Karkulky smyslu zbavené

Soudím, že představení Karkulky Podividla ažažAš se ocitlo na letošní Popelce působením rozšířeného omylu, který ztožňuje divadlo pro děti s pohádkami a libovolnou inscenací, vycházející z pohádkových motivů považuje tudíž za inscenaci pro děti. Autor a režisér Petr Vojkůvka sepsal na motivy Červené Karkulky jednoduchou, notně „rozkecanou“ scénku, která padá ve své realizaci do obvyklé pasty, kterou tato pohádka chystá inscenátorům – vzpírá se totiž jak doslovnému chápání motivu pojídání Karkulky a Babičky Vlkem, tak jeho realistickému ztvárnění. Potvrzuje to i ašská inscenace – jednak tím, jak onu «žrací scénku» dokáže vyřešit pouze zatmívačkou, tak nešikovnou scénou kuchání Vlkova břicha myslivcem (kde rozhazování Vlkových stráv po scéně jde dosti za hranice vkusu). Nedosti na tom – příběh oholený na základní kostru Vojkůvka realizuje na čtyřikrát, a to

se čtyřmi rozdílnými Karkulkami – jednou otrávenou rockerkou, jednou znučenou lenoškou, jednou pracovitou a milou a do čtveřice Karkulkou zelenou, nadto obsazenou mužem. Z nápadu však nevytěží zhola nic – krátké skeče prostě vtípu i pointy prostě každá Karkulka odehraje ve shodě se svým naturelem – a dost. Únavně se tak načtyřikrát opakuje rozhovor s matkou při chystání koše pro Babičku i lesní setkání s Vlkem – aniž by v situacích došlo k čemukoli jinému, než k odchodu Karkulky z domu a pokračování v cestě za Babičkou po setkání s Vlkem. Je příznačné, že největší ohlas sklídí ašští scénou, v níž sám režisér hraje jednu z maminek a producíruje se po scéně na podpatcích – za hranice přímočaré švandy z toho, že „chlap hraje ženskou“ se však ani nevykročí. Třikrát je stejná i situace, kdy Vlk pojídá Karkulku, byť její mechanické opakování po divadelní zkratce přímo volá. (Pomijím nelo-

gičnost toho, jak se suverénní Karkulky při prvním setkání Vlkovi přímo vysmějí a posléze se jím u Babičky zcela naivně nechají zkonsumovat.) Matoucí je ostatně fakt, že na začátku očekáváme, že se nám stejný příběh odehraje ve čtyřech verzích, abychom posléze zjistili, že jde vlastně o čtyři postavy jednoho příběhu, které ovšem všechny zažívají totéž. Cíle inscenaci se pak nakonec do-

stane patřičně kabaretní (byť chabě připravené) pointy, kdy se poloslepá Babička omylem otráví muchomůrkou červenou. Inscenace Podividla je nepříliš nápaditou a nedomyšlenou skečovitou variací na látku slavné pohádky. Se skutečným divadlem pro děti však, obávám se, nemá mnoho společného.

Jan Šotkovský

PROGRAM:**Čtvrtek 13. listopadu 2014**

09.00–09.25

ČERVIVEN senior II.,
SpgŠ Krnov
režie Petra Severinová,
Karel Vaněk Sofia Proko-
fjevová, Petra Severinová:
Vasja a sedm maminek
(pro děti od 4 let)

09.25–11.00

práce dětských skupin
09.25–11.00
porada lektorského sboru

11.00–11.45

ČERVIVEN, SpgŠ Krnov
režie Petra Severinová
István Tasnádi, Petra Severinová
Cyber Cyrano
(pro děti od 12 let)

11.45–13.00

práce dětských skupin
11.45–13.00
porada lektorského sboru

13.00–14.00 oběd

14.00–16.00
rozborový seminář a reflexe
dětských skupin (Vasja a sedm
maminek, Cyber Cyrano)
17.00–18.00 večere

18.00–18.45

DS Vojan Libice nad
Čidlinou
režie Jaroslav Vondruška
Václav Beran
Čarovný kámen
(pro děti od 4 let)

18.45–20.15

práce dětských skupin
18.45–20.15
porada lektorského sboru
20.15–21.45
rozborový seminář a reflexe
dětských skupin

„Zabijte nás,“ prosí dračí hlavy v hygienické jeskyni

Když jsem minulý rok psala své postřehy z Popelky, netušila jsem, že mě letos redakce Kukátka zlanáří mezi své řady. Stalo se a já tu teď sedím u klávesnice celá vyklepaná z toho, s kým jsem dělala svůj první rozhovor. Byl to drak! Když jsem se k interview chystala, bála jsem se, ale k mému překvapení ve výsledku tvor vůbec děsivý nebyl. Měl čtyři hlavy. Jedna mi odpovídala na otázky, druhá brala z obrovské mísy melouny a pojídala je jako chipsy. Ostatní si četly bulvár. Jenže nakonec každá měla během rozhovoru v nudné, hygienické a útulné jeskyni nutkání říct své.

Máte tu podezřele čisto a útulno. Nemá drakova sluj náhodou vypadat trochu jinak? Řekněme děsivěji...

Hlava 1: To jste se trefila na-prosto přesně. O doby, co ten impulzivní mužíček velikosti a natvrdoosti většího vlašského ořechu odčaroval všechno negativní z naší pohádkové říše, je tu obrovská nuda. Jen se na to podívejte – čistá sluj, koberec, plakát ke Casablance...Kdo to kdy u draka probouha viděl?

Hlava 2: A to zdaleka není všechno. Vidíte například tuhle mísu? Ještě před tím v ní bývali živí lidé. A teď musím

místo nich jíst melouny! Vždyť to ani neprosí o život!

Hlava 3: Ale co se dá dělat? Proti kouzlu se bránit nedá.

Co se toho incidentu týká, máte už zprávy o tom, kam zmizely všechny zlé bytosti?

Hlava 1: Cthulhu je na Jamajce. Má tam kadeřnictví...

Hlava 2: Pohádkové! Tohle je ze sousední hororové říše.

Hlava 3: No a co? Alespoň je tam dobře. Zlo je v té zemi zaslíbené v rozkvětu. Rád bych se tam odstěhoval.

Hlava 2: Ano, Freddy Krueger a drak velikosti několikapatrového domu nenápadně páchají neplechu na Elm Street.

Už to vidím!

Pánové! Prosím, nehádejte se. Mohli byste mi zodpovědět mou otázku?

Hlava 2: Promiňte...

Hlava 1: Promiňte! Vidíte to?

Tohle by se za starých časů nestalo! Drak by se neomluvil. Buďto by vás slupnul nebo ugriloval svým dechem. Kdepak... O zlých pohádkových bytostech nemáme ani po-něti. Nejsme si ani jistí, jestli nezmizely úplně. Zda je vůbec ještě někdy spatříme (pláč).

Hlava 2: Ale no tak! Jsi drak, ten nepláče!

Hlava 1: To je znamení, Hlavo 2. Už musíme do důchodu.

Hlava 2: Do důchodu s melouny...

Hlava 3: Bulvárem...

Hlava 4: Casablancou...(pláčou všechny).

Hlava 1: (K Popelce) Zabijte nás!

-Popelka-

**To by Drahoš nikdy nežral
Díl 1. – Divadelní párky**

Do menšího hrnce nalijeme vodu do výšky jednoho Brocetta (viz Oscar Brockett: Dějiny divadla). Vložíme do ní dvě nožičky párků. Necháme vzplát oheň či žhnout spirálu. A nyní je čas popřemýšlet nad teorií párků a zvyklostmi při koupi párků v typických místech, např. v divadelních barech.

Kolik dostane nožiček ve výše jmenovaném občerstvovacím zařízení divadelník, požádá-li o dva párky? Tedy, je párek jedna nožička, nebo „pár“, dvojice nožiček (odsud označení „párek“)? Jedlí jste někdy párky v parku? Oblečení v parce? Nebo bez parky a v paruce, když jsou párky po ruce? A co romantika: párky jezené v páru, když pára stoupá z parků? Kdo parkuje s párkem v ruce svůj Chevrolet S-park? A co parkur? Dali jste si na parkuru pár párků z kuru?

V čase těchto úvah nám párky praskly, pozbyly jakékoli chutě a tvaru (podobně jako přezkoušené představení – zde se je možné inspirovat pro trefnou metaforu divadelní kritiky). A proto nezbyvá, než zaparkovat v našem divadelním baru. A schválně - počítají to na nožičky, nebo na párky?

OKTÁKUK

příloha Kukátka č. 2

... vidí to děti jinak?

OKTÁKUK? Byli jsme tu loni, koukali jsme do minulých Kukátek a... co že je to ta Popelka? Divadlo pro děti. A kde jsou v Kukátku ty děti? A tak letos, z radosti a chuti být u toho a tvořit, vznikl OKTÁKUK. Tvořený „poloilegální podzemní skupinou“ (pozn. cit. M. Schejbal, 12. 11. 2014, 15:32) studentů Ateliéru Divadlo a výchova JAMU v Brně. V tomtéž dalekém Brně, ze kterého jest i vážený „dramaturg druhé kategorie“ (pozn. cit. S. Bezoušková, 12. 11. 2014, 14:06) Jan Šotkovský.

My – Ája, Anička, Fík, Fíla, Jonáš, Kamila, Klára, Lenka, Marťa, Marty, Michele a Sabka – se vám pokusíme s diktafony u úst, foťáky u tváří, notesy v rukou zprostředkovat pohledy, náhledy, rozhledy, podhledy dětí nejen z naší seminární skupiny. Ať zjistíte, co děti na to. Protože – třeba to vidí jinak?

Kamila

DS Tyl Čelákovice: Sněhová královna

Jsme v prostoru. Jsme prostorní. Jsme v obrazu. Jsme obrazní. Jsme živý obraz v prostoru. ...to významné z představení...

Anička a Evča: Obraz princezny a prince, kteří spolu šermují. Super je to, že princezna zvládne s princem šermovat!

Běčka a Simča: Objeví Káje a Královny, která mu zmrazuje srdce. To nám přijde jako podstata celého příběhu!

Každý máte slovo. Ale jen jedno! aneb Miň slov víc ví? aneb Anonymní divácký asociativní sloupek

POHÁDKA: dobrý konec 3x ■ princezna ■ drak ■ sníh ■ herec ■ děti ■ malý králíček ■ tradice ■ náramek ■ sedmero krkavců ■ Troška ■ dětství ■ sněhová královna ■ příběh ■ opona ■ sranda ■ diváci ■ šaty ■ krásná ■ hodná ■ ty bláho ■ Popelka ■ divadlo ■ Sněhurka ■ děti ■ oblíbený žánr ■ oldies ■ postýlka ■

DS Štěk, SVČ Opava: Zlatohlava

Humorem zakryté nedostatky ■ Modernizace divadla ■ Nepotřebují moc rekvizit ■ Princezna zpěv – úžo! ■ Pan král č. 2 – hustě hustej ■ Mořská panna – nechodí! ■ Verše, aby bylo představení jiné ■ Kostýmy, aby zbytečně nemuseli šít ■ Mladí lidé, dnešní doba, rap ■ Barevné ubrusy na těle a tašky z ubrusu ■ Neviděla jsem to nikdy ■ Verše = muzikál (líbilo se mi) ■ Krásný sbor

Zastínění tradiční pohádky ■ Malé děti tomu nemusely moc rozumět ■ Kostýmy (aby ušetřili peníze) ■ Jiřík musí zlepšit zpěv ■ Scéna – velice prázdná ■ Humor, rapování – byl pořádek... furt ■ Nervozita ■ Když se něco stane, dělat, že se nic neděje ■ Velký prstýnek ■ Mořské panně se málem roztrhl kostým ■ Mořská panna nikdy nechodí a tady jo!

Z pera Aničky, Tey, Elišky, Aničky, Evy, Žofie, Bětky, Simči, Viti a Toma.

Půjčovna očí

(očima dětí a dospělých)

■ **Ve foyer se mísí zajímavé protipóly. Dospělí a děti. Co takhle si navzájem půjčit oči?**

K čemu je podle tebe pohádka?

Adélka (10): Aby děti mohly být šťastné, a třeba postiženým se může dělat líp.

A jak by na stejnou otázku podle tebe odpověděli dospělí?

Adélka (10): To stejný.

K čemu je pohádka?

Jirka (11): Pohádka je tu proto, aby vzbuzovala naději dobra, aby se ukázalo, že zlo lze vždycky potlačit a že naděje umírá poslední. Sděljuje životní moudra, která potom můžeme využít v životě.

A dospělí?

Jirka (11): Pohádky jsou jen pro určitou věkovou generaci. Od dvanácti let už pohádku přestáváme chápat, teda – dospělí pohádku chápou už prostě jiným způsobem. Pohádka je – podle dospělých – k tomu, aby děti něčím zabavila. Jo a pohádka nemusí být vůbec pravda!

Ondra (12): K uklidnění dětí, na odreagování, odpočinutí, na vypnutí mozku.

Ondra (12): Mámu to uklidňuje. Můj táta by třeba řekl, že by to mohla být ztráta času, když už by třeba tu pohádku několikrát viděl.

Daniel (17): K pobavení dětí a ukázání toho, že každý má ve světě nějakou roli. Že existuje dobro a zlo.

Daniel (17): Pro dospělý? K zpestření pro ně i děti a k zabavení dětí, to hlavně!

■ **A jaká je realita? Jak to vidí dospělí doopravdy? A co si myslí, že si odpověděly děti?**

K čemu je podle vás pohádka?

Alena (29): Pohádka je metafora života, ukazuje pozitivní pohled na svět. Dostává děti do kontaktu s divadlem a herectvím. Anebo taky s literaturou. Může být vůbec vstupem do světa umění, první dotyk umělecké tvorby.

Jak by na stejnou otázku podle vás odpověděly děti?

Alena (29): Že je k pobavení, aby se zasmály. A taky aby měli rodiče co číst.

K čemu je pohádka?

Jaroslav (31): Aby se děti naučily, co je a není správné. Přivádí děti k literatuře, nejenom tý psané. To, co funguje jako nějaký první společenský kontakt.

Jaroslav (31): Pohádka je pro děti prostě zábava. Čím strašidelnější a delší, tím lepší. A super je, když jsou vymyšlené.

Dobroslava (72): Aby se děti naučily, co je a co není správné. Pohádky nefungují od té doby, co jsou počítače.

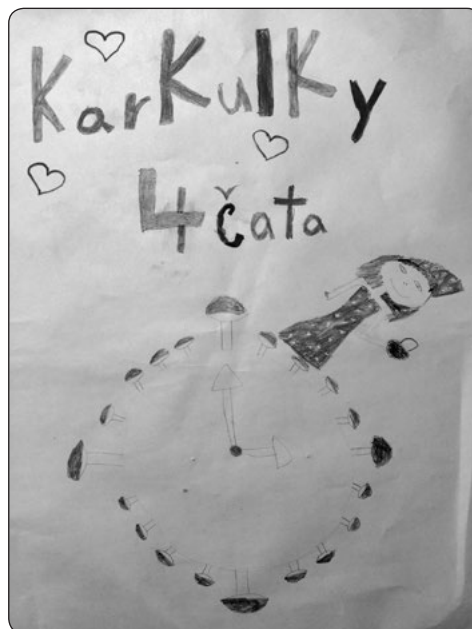
Dobroslava (72): Pro děti je pohádka kontakt s rodiči. Můžou jít do divadla a nemusí se učit.

Fila, Sabka

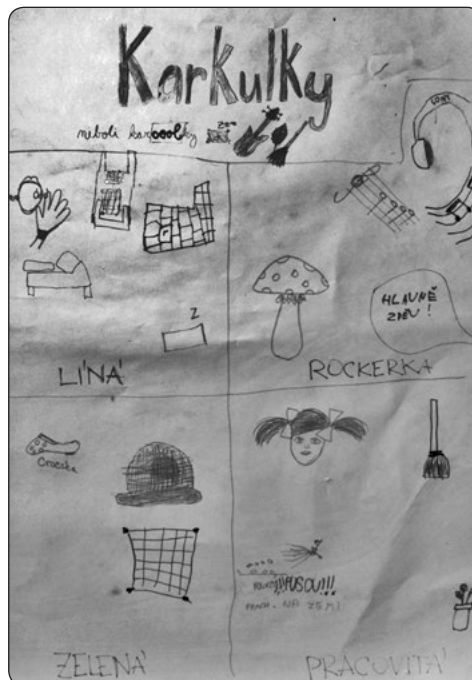
Podividlo ažažAš: Karkulky

...od rozpravy k plakátu...

Což takhle vytvořit plakát na představení, které jste právě viděli? Co na něm bude? Jaký má podtitul...?

.....
Z pastelky Simči, Tomáše, Aničky, Tey.

.....
Z pastelky Elly, Vítky, Žofie, Aničky, Alžběty